

redușă și posibilitățile limitate de iluminare. Decorul în perspectivă frontală – puntea corabiei piraților – ale cărei linii ascendente duc spre poziția de sus, a căpitanului și a puterii în sens metaforic, maschează neajunsurile de care vorbeam.

Poate că lirismul paradoxal de care vorbește Ion Cocora când apropie piesa de *Caligula* lui Camus și pe care îl vrea și D.R. Popescu de la interpretul ideal al lui Cezar ar fi fost matca cea mai potrivită în care să se canalizeze agitația uneori dezordonată a lui Cosmin Crețu. E dificil pentru un personaj-variantă să se insereze printre personaje mai veridice.

În rolul *Căpitanului*, Ovidiu Gherasim este o contrapondere mai solidă la transformările câteodată forțate prin care

trec celelalte personaje. Nici personajul lui nu este de altfel scutit de asta, dar jocul conținut îl face mai credibil.

Am rămas cu impresia pozitivă că există la Giurgiu un ansamblu actoricesc în proces de creștere și că teatrul este interesat, exemplu fiind și spectacolul comentat, de constituirea de evenimente culturale.

Teatrul Valah Giurgiu – Cezar, mășcăricul piraților sau *Capcana* sau *Cine îndrăznește să verifice dacă împăratul are chelie falsă* de Dumitru Radu Popescu. Regia: Nicolov Perveli Vili. Scenografia: Olimpia Damian. Ilustrația muzicală: Teo Georgescu. Coregrafia: Petre Moga. Cu: Cosmin Crețu, Ovidiu Gherasim, Violeta Crețu, Ion Cojocar, Florin Dumitru, Toma Vasile, Nicolae Botezatu, Dinel Țancof. Data premierei: 18 aprilie 2002.

Paradoxul unui Anouilh plictisitor

Citindu-l pe Anouilh este obligatoriu să înțelegi o anumită grație a spiritului. El nu este autorul unui teatru de teză, în care se confruntă principii, ceea ce ar justifica, să spunem, o montare mai apăsată. La el, prin paradox și ironie, prin diversitatea aparențelor, se ajunge la o bogăție și un insolit al reacțiilor și situațiilor, care, dacă sunt eludate, conduc la sărăcia ideilor spectacolului.

Drept consecință, teatralitatea intrinsecă teatrului său fiind neglijată, în spectacol începe să se întrevadă mucavaua, fațada, simbolul greoi și inestetic. Este capcana în care cade spectacolul Teatrului din Galați, pe care l-am vizionat la Teatrul Mic, unde Galațiul s-a aflat în turneu în cursul lunii mai. Se apasă prea mult pe confruntarea putere–sfîntenie, una doar din fațetele piesei. Totul capătă o solemnitate falsă, ca și când s-ar spune „vorbim de lucruri serioase cu mijloace serioase”, ceea ce este exact opus spiritului lui Anouilh.

Tot așa, din cauza mizei pe efectul exterior, nu mai suntem atât de aproape de problemele personale ale *Regelui* și ale lui

Becket, care devin fantoșe ale regalității–bisericii. Anouilh vorbește cu familiaritate despre cei de sus, el de-mitizează atitudinile și vorbele mari. În spectacol se procedează invers de cele mai multe ori, aparițiile și replicile personajelor fiind încărcate de efecte teatrale apăsate.

Din această sufocare a spiritului răzbate, din când în când, nevoia actorilor principali de a fi mai intimi cu propriul lor personaj. Sunt momente când și publicul aplaudă dezvăluirile psihologice care se cer. Atunci, firav, percepem că este vorba în piesă despre singurătatea regilor și despre prietenie, despre teama omului obișnuit în fața investiției cu un destin excepțional, despre egoism și altruism.

Pentru că este fals-solemn, spectacolul devine monoton. Caracterizarea rapidă și sclipitoare a personajelor din jurul *Regelui* și al lui *Becket*, fundal viu și mobil, este înlocuită cu insistența tristă pe clișee de gest și interpretare.

Comentariul muzical „greu” nu sublimează trăirile scenice, ci invadează scena și sala într-o confuzie neartistică între

Tudor Vlad JIPA
și
Dan CĂPĂȚÂNĂ

spațiul teatral și biserică. Decorul, acolo unde ar vrea să fie metaforic, nu găsește termenii adecvați, și devine mimare a unei intenții expresive.

Astfel încât te întrebi, în fața desfășurării pe care o presupune o piesă istorică: costume, ansamblu mare de actori, decoruri, deci un proiect ambițios al teatrului, care a fost resortul intim care l-a condus pe regizor la Anouilh?

Teatrul Dramatic „Fani Tardini“ Galați – Becket de Jean Anouilh. Traducerea: Dana Crivăț și Al. Mirodan. Adaptarea: Cătălin Vlad Vasiliu. Regia: Cătălin Vlad Vasiliu. Decor și costume: Mihaela Brehui. Comentariul muzical: George Marcu. Cu: Vlad Vasiliu, Tudor Vlad Jipa, Mihai Mihail, Lucian Pânzaru, Cătălin Cucu, Cristian Gheorghe, Dan Căpățână, Tamara Constantinescu, Ana Maria Ciucanu, Corina Constantinide, Petre Păpușă. Data reprezentației: mai 2002.